

[Økonomiministeren.]

at det afgørende for socialdemokratiet var, at spørgsmålet om lønmodtagernes medbestemmelsesret og medejendomsret blev inddraget i drøftelserne af, hvordan erhvervslivets kapitalforsyning skal udbygges. Jeg skal da understrege, at regeringen ikke ønsker, at en udbygning af det danske samfunds kapitalapparat skal føre til skævheder i indkomst- og formuefordelingen, og vi er indstillet på, at det er et spørgsmål, der må indgå i kommende drøftelser om, hvordan vi får langtidsløsninger gennemført. Det er klart, at vi nærmer os sådanne drøftelser ud fra det, som er vores udgangspunkt i denne sag, og det er en stærk understregning af, at frivillige løsninger og løsninger, der knytter ejendomsret til kapital til det enkelte menneske, er noget afgørende og væsentligt derfor.

Jeg vil gerne gøre nogle bemærkninger til hr. Ømann, som sagde, at teknokraterne bag PP II havde sjet sig frem til, at det nok var nødvendigt at lade privatforbruget stige med 3½ pct. om året, og at det blev til 80 pct. pr. hoved i løbet af 15 år, men, sagde hr. Ømann, tabellerne kunne tyde på, at man regner med en gennemsnitlig højnelse af de offentlige ydelser på kun 15-25 pct. over 15 år, og hr. Ømann spurgte, om det ikke var urealistisk. Jo, de tal, som hr. Ømann opererer med, er urealistiske, for når det angår stigningen i det private forbrug, har hr. Ømann valgt den højeste af de alternative muligheder, der er lagt frem i PP II. Alternativer med lavere vækst i forbruget indebærer, at forøgelsen ikke bliver 80 pct., men 70, respektive 55 pct., pr. indbygger over 15 års perioden.

Hvad de offentlige ydelser angår, må det være en misforståelse med de 15-25 pct. over 15 år. Det laveste alternativ alene for femåret 1972-1977 er nemlig en 20 pct.s stigning pr. indbygger, det højeste 25 pct. Det var altså kun 5 års perioden til 1977, men ser man på hele 15 års perioden, så varierer stigningsprocenterne fra omkring 50 til godt 80 pr. indbygger og har altså en lignende størrelsesorden som det private forbrugs tænkelige procenter, og disse stigningsprocenter vedrører endda udviklingen i faste priser. Tages der hensyn til lønstigningen, vokser de offentlige ydelser langt hurti-

gere, i det regneeksempel, der er i PP II, med omkring 4 procentpoints om året.

Det er også en misforståelse, at det skulle være sådan, at det private forbrugs omfang og indhold er uden for prioritering. Det er helt klart ikke regeringens opfattelse, at der ikke igennem den økonomiske politik kan og må finde en påvirkning sted af det private forbrug. Det, som ligger i PP II på dette område, sammenlignet med forgængeren, PP I, er jo, at man stærkere end i den første redegørelse understreger, at der er en række stærke drivkræfter, der trækker det private forbrug opad, og at man er kommet til det resultat, at en meget lav stigningstakt, der ligesom lægger hele tilpasningsvægten på det private forbrug, ikke er realistisk.

Flere har været inde på det nødvendige i at modernisere den offentlige regnskabs- og budgetteknik og ønsket, at folketinget kan få hurtigere og mere direkte oplysninger om de omkostninger, der er forbundet med de forskellige offentlige serviceydelser. Det kan regeringen slutte sig til og vil gerne støtte arbejdet med at opstille, hvad hr. Christophersen kaldte mere produktorienterede regnskaber, og gerne supplere udgiftstallene med oversigter over, hvad man kunne kalde produktionsresultaterne.

Vi vil også sørge for, at der udarbejdes årsrapporter, som sammenfatter udviklingen inden for sammenhørende aktivitetsområder med henblik på at få en bedre prioritering og koordination af opgaverne. Efterhånden som sektorplanlægningen giver basis for det, må disse årsrapporter gøres mere fremadrettede, så vi i regering og folketing bliver i stand til at afstikke de overordnede retningslinjer på et grundlag, der er ordentligt oplyst. I den sammenhæng vil jeg da føje til, at regeringen er indforstået med, at skal nye opgaver tages op, så må man gøre mere ud af en kritisk og dybtgående analyse, sådan at vi kan få alle konsekvenser deraf beskrevet så dækkende som muligt ved fremsættelse af lovforslag her i tinget.

Jeg var i tirsdags inde på, at der var problemer i forbindelse med, at overenskomster med offentligt ansatte og andre aftaler om løn- og arbejdsvilkår indeholder regler om personaleforbruget — det kan gælde aftaler om timereduktion og klassekvotienter, eller at den, der udfører et job, skal have en gan-